

Spor af Mandrighed, men jeg tror ikke, at det er af den Slags Ting, som man kan disputere om. — Det ærede Medlem for Odense talte en hel Del om denne Nødvendighed. Jeg tror, at, dersom man vil opstille den Sætning, at, naar en af Statsmagterne ikke kan komme ud af det med de andre, saa kan den gjøre, hvad den vil, saa har man overhovedet ingen Forsætning, saa er det den Sterkes Ret, der gjælder. Vilde det ærede Medlem, da han var Politimester, have gjort gjældende, at, naar man ikke kunde komme ud af det med sine Medlemmer, var det den Sterkes Ret, der gjaldt, saa vilde det have været et daarlignende Politivirksomhed. Jeg tror nu, at det har været et godt Politit i Odense; men jeg tror heller ikke, at det ærede Medlem der vilde have taalt et eneste Argument som det, han idag fremsførte til Forsvar for den provisoriske Finantslov. Der er en Nødvendighed, som findes i alle Lande, og som staa over Forsætningen, og det er den, der indtræder, naar samtlige Faktorer ere enige om, at Noget bør ske, men dette ikke kan ske, fordi de ikke kunde finde den i Loven foreskrevne Form for at tilvejebringe Enighed. Naar samtlige Statsmagter ere enige om Nødvendigheden, saa er det en konstitutionel Nødvendighed, selv om det maaske vil finde sit Udtryk i Former, der ikke stemme med Forsætningen. Men naar der er Uenighed, saa er det i Virkeligheden ingen Nødvendighed, men kun en Undskyldning, og det en Undskyldning for en meget daarlig Handling. — Det ærede Medlem sagde, at vor Plan med, hvad vi her gjorde, var at tilvejebringe en Opløsning; dette er ikke Tilfældet. Det ærede Medlem sagde, at i Vinter var det blevet udtalt fra vor Side, at der ikke fandtes sex Mænd her i Danmark, der vilde skrive deres Navn under en provisorisk Lov, at en provisorisk Lov var en Umulighed. Jeg vil bede ærede Medlemmer se efter, hvad jeg den Gang har sagt, og navnlig hvad jeg har svaret der ærede Medlem, der sidder ved Siden af ham, saa ville de se, at det ikke er rigtigt citeret. Jeg vil ikke gjentage det her, da det ikke er smigrende for Ministeriet; derimod vil jeg sige en Ting, nemlig den, at det er en ganske mærkværdig Argumentation at komme med, at sige os her: I have udtalt den Tro, at Ingen vilde udtænde en provisorisk Lov, — det vil sige en saadan Lov, som vi ikke selv tør forsvare paa nogen Maade, — I have havt den Tro til Ministeriet, at det ikke vilde gjøre et saadant Skridt — som vi selv aldeles ikke anse for forsvarligt — og nu kunne I se, at Ministeriet gjorde det alligevel. Nu spørger jeg: Hvis er Stammen? Det ærede Medlem vil dog vist indrømme mig, at den ikke er vor. Men efterat Ministeriet alligevel har gjort dette Skridt, lægge vi ikke ret mange Beregninger om, hvad Ministeriet fremdeles vil gjøre eller ikke; vi indrømme, at nu, efterat dette er sket, saa er Meget muligt, omtrent Alt muligt, og Alt umuligt. Det kan gjerne være, at der kommer en

Opløsning, og det kan gjerne være, at den ikke kommer. Vi regne ikke saa fint; det er nu umuligt at regne i det Hele taget. Det, som det er os om at gjøre, er det, vi have sagt, nemlig at den provisoriske Lov bliver eppeberet, og det tror jeg, at de ærede Herrer, som vistnok ville indrømme, at Provisoriet ikke kan forenes med Grundloven, ikke kunne have saa Meget imod, at vi gjøre. — Det ærede Medlem talte om det Mistillidshedens Ukrudt, som var udsaaet i Beslutningen mod de Klasser af Samfundet, som han repræsenterer. Ja, jeg tror nok, at det er noget overdrevent; men nogen egentlig stærk Tillid findes ganske vist ikke overfor visse Klasser i Samfundet, navnlig naar jeg tager disse Klasser i politisk Forstand, og jeg tror ogsaa, at det ærede Medlem maa indrømme, at den Erfaring, man har høstet, ikke skulde bidrage til at vække Tillid. Naar man sammenligner, hvad der blev sagt i 1866, med hvad der nu sker — jeg skal nødvendig komme ind paa Fortiden, det ærede Medlem sagde selv, at det var meget vanffeligt at komme ind paa den, at det kun førte til, at man sagde hinanden Ubhageligheder, og dog kom det ærede Medlem selv langt ind derpaa — eller rettere, naar man sammenligner, hvad der er sagt og sket i nogle og Halvtredserne med, hvad der siges og sker i dette Aar, saa er det ikke tillidsvækkende; det er for meget forlangt, at man skulde faae Tillid deraf.

Endelig maa jeg henvende et Par Ord til det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgtreds (Søriup). Jeg forstod det ærede Medlems Udtalelse saaledes, at han ikke tilraadede at stemme imod Finantslovens Overgang til anden Behandling. Hvis dette er Tilfældet, vil jeg sige, at saa havde det ærede Medlem lagt for megen Vægt i Afstemningen over Overgangen til anden Behandling. En saadan ligger ikke deri; men efter det ærede Medlems Mit antager jeg, at vi ere enige paa dette Punkt. Derimod var der Noget, jeg ikke forstod. Det ærede Medlem sagde, at Provisoriet forelaa ikke haandgribelig; jo det foreligger meget haandgribelig, og hvis det ærede Medlem vil tage fat paa det, vil han se, at det foreligger saaledes, at der i det er Alt, hvad der behøves. Det er et Forslag, der foreligger til Thingets Beslutning, og ligesom Thingets Beslutning kan tages aldeles haandgribeligt og virkeligt, det vil sige, det foreligger ikke paa et Stykke Papir, men det ærede Medlem tænker vel ikke paa den Haandgribelighed, som sker ved Hjælp af Saanden. Der næst sagde det ærede Medlem, at han havde sine egne Grunde for at stemme imod dette Forslag, men der maa jeg gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at den Grund, han først anførte, kan jeg ikke ganske acquiescere ved. Det ærede Medlem sagde, at Forslaget savnede juridisk Gyldighed, og saa behøvede man ikke at stemme over det; men dette er ikke rigtigt. Thi selv om Forslaget havde juridisk Gyldighed, behøvede man heller